

Paul Rink.

En zoo behoort ook Paul Rink nog tot de jongeren, hoewel hij, naar den burgerlijken stand gerekend, reeds de 38 gepasseerd is. Hij is een Noordbrabanter. Den 25^{en} September 1862 zetten zijn ouders zijn wieg in het stille Veghel neer. Daar er meer broers en zusters waren, had zijn vader — een zeer verstandig en ontwikkeld man — er volstrekt geen bezwaar in dat zijn jongen zijn liefhebberij botvierde en zich op het teekenen en schilderen toelegde. In de manier waarop heeft de heer Rink senior intusschen veel invloed uitgeoefend, en wij zullen straks zien, dat dit van den ouden heer zeer practisch gezien was. Bovendien had Paul een grootvader, die te Oosterhout woonde, en die er een stil genot in vond om buiten te schilderen. Dat Paul met zijn jongen aanleg daar gaarne logeerde en met zijn grootvader naar buiten trok om daar te teekenen, ligt voor de hand. Al zeer vroeg kwam er dus richting in zijn werken en leerde hij de natuur kennen als de voorname leerschool voor den artist. De eerste ernstige lessen ontving hij te Oosterhout van den daar gevestigden schilder Weingärtner, dien de ouden zich nog wel herinneren zullen als een voor zijn tijd zeer verdienstelijk kunstbeoefenaar. Hoezeer de omstreken van Oosterhout den jongeling ook boeiden en hij niets liever gewild had dan maar dadelijk aan 't schilderen te gaan, strookte dit geenszins met de plannen van zijn vader. Deze wilde van zijn Paul vóór alles een bekwaam teekenaar maken en zond hem dus naar Den Haag, om aldaar aan de Academie zijn acte Middelbaar Teekenen te verwerven. De soliede leiding van J. Ph. Koelman, die al even goed thuis was in de boetseerkunst als in de architectuur, en een even bekwaam schilder als anatomist en compositeur, kwam den leerling uitmuntend te stade. Met glans kwam hij door zijn examen, en als om den jongen man voorgoed te binden aan het onderwijs, werd hem dadelijk een plaats op een school aangeboden. Dat was hem echter te machtig. Zijn onweerstaanbaren lust om te gaan schilderen kon hij nu niet langer in toom houden, en zijn vader wist hij te overreden hem nog een jaar naar Antwerpen te laten gaan. De toestemming

werd gegeven, maar onder voorwaarde, dat hij dan ook verder voor zichzelf zou hebben te zorgen.

Het zou al spoedig blijken, dat deze voortgezette studie niet aan een ondankbare was besteed. De voortreffelijke meester Karel Verlat, die toen aan het hoofd stond van de Antwerpsche Academie, had er slag van om zijn soliede schilders-principes bij zijn leerlingen er in te werken. Wat de heeren later voor chimères in hun hoofd wilden halen, moesten zij weten, maar zolang zij onder Verlat werkten, konden zij hun theorieën en droomerijen wel aan den kapstok hangen. Voor Rink was het in die dagen een heerlijke tijd. Hij leefde juist te midden van de zich allerwege baanbrekende nieuwe meeningen, opvattingen en chimères omtrent kunst. Zijn medeleerlingen in de druk bezochte schildersklasse waren niet allen van gelijke bewegingen en aspiraties. Onder zijn studiegenooten te Antwerpen, behoorden niet alleen Arthur Briet, Arntzenius en de Josselin de Jong,

„TEHUISKOMST VAN DEN VISSCHER”
NAAR EEN SCHILDERIJ
(Bekroond te Parijs, 1900).